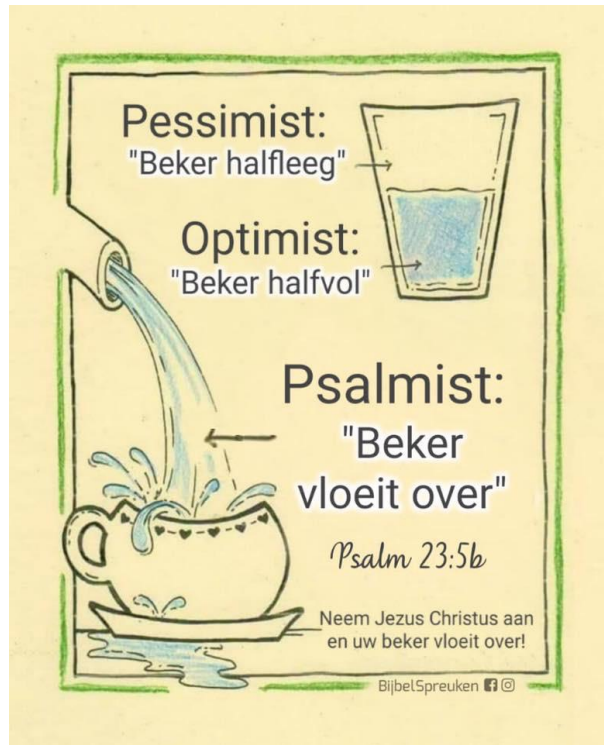

God is goed

n.a.v. Psalm 23:5 'U nodigt mij aan tafel'

Ds. Ilonka Terlouw | Dankdag | 6 november 2019 Tollebeek

1. Moet je altijd dankbaar zijn?

Er zijn van die momenten of zelfs periodes in je leven, dat je er niet op zit te wachten: op dankdag. Je hebt wel andere dingen aan je hoofd. Je leven is gevuld met andere gevoelens. Maar dan is het dankdag en voel je als gelovige de druk dat je 'dankbaar moet zijn'.

En ja, je weet het ook heus wel: Er is natuurlijk ook veel goeds in je leven. Je woont in Nederland. Je hebt elke dag te eten. Het kan allemaal veel erger. En toch valt het je zwaar om je dankbaar te voelen. 'Ja ja, ik weet het, ik moet dankbaar zijn', zucht je in jezelf op dankdag, 'maar nu liever even niet.'

Soms is er eenvoudigweg geen ruimte in je hart voor die gevoelens van dankbaarheid. Soms is je hart al vol, en je hoofd ook, van alles wat er zich afspeelt in je leven. Misschien wordt alle ruimte in je hart wel in beslag genomen door gevoelens van onzekerheid. Hoe zal het lopen met de ziekte van mijn zoon of dochter? Misschien wordt de ruimte in je hart in beslag genomen door eenzaamheid, of door boosheid. Waarom *is* het zo gelopen met mijn zoon of dochter? Met mijn vader of moeder? Of misschien keert jouw vraag zich wel naar binnen toe: Waarom gaat *mijn* leven zoals het gaat?

Ik denk aan die jonge man uit onze gemeente, partner, zoon en kleinkind, die vandaag een dagchemo onderging.

Ik denk aan die moeder – u allen wel bekend – die vandaag een heftige operatie wachtte.

Ik denk aan mijn moeder bij wie de kanker oprukt.

Ik denk aan mijn kind dat ik enkele jaren geleden begraven moest.

Ik denk aan al die situaties in jullie leven – misschien zijn we van heel andere orde: situaties waardoor je lichamelijke pijn hebt, of waardoor je verdrietig bent, of boosheid of onzekerheid met je meedraagt, situaties die de lens vormen waardoor jij de wereld ziet en ervaart.

Dankbaar zijn? Soms zou je wel willen, maar kan je er gewoon even niets mee. De goedheid van God voor ogen houden in een wereld die niet goed is, is een verrekte moeilijke opgave.

2. God is de tafel aan het dekken

En toch is dat precies wat Psalm 23 van ons vraagt. Psalm 23 vraagt jou én mij om de goedheid van God voor ogen te houden, te midden van de weerbarstigheid en gebrokenheid van het dagelijkse leven.

Jarenlang kon ik er helemaal niks mee, met Psalm 23. Ik vond het een zoetsappige psalm van een gelovige die maar weinig van het echte leven begreep. Inmiddels kijk ik daar anders tegenaan. Want wie Psalm 23 eerlijk leest, kan er niet omheen dat het weldegelijk over het echte leven gaat. En wie iets weet van het leven van de schrijver, weet ook dat het hem niet altijd van een leien dakje ging. Als je je dat realiseert, dan is wat Psalm 23 ons te bieden allerm minst zoetsappig, eerder aanstootgevend. Het tekent ons een diepgaand geloofsvertrouwen voor ogen. Daar kan ik alleen maar naar verlangen. Ik wou dat ik zo'n vertrouwen in God en zijn goedheid had! Voor mij overheersen de twijfel en de vragen maar al te vaak. Dan denk ik: Waar is God in alles wat er gebeurt in het echte leven?!

En God antwoordt:

'In de keuken, mijn kind! Hier ben ik!'

Misschien is het niet het antwoord waar je op zit te wachten, maar het is desalniettemin een antwoord. God is druk bezig met het eten. Hij heeft de tafel gedekt. Alles is gereed. 'Kom maar mijn, kind! Het eten is klaar!'

'U nodigt mij aan tafel, voor het oog van mijn vijanden,' zo zegt vers vijf.

God nodigt jou aan tafel, voor het oog van je vijanden.

3. Genodigd worden tot genieten

Het is een tekst vol betekenis, juist in de context van dankdag, juist in de context van onze vragen.

God nodigt je uit om te genieten van het goede dat hij voor je klaargezet heeft. Hij nodigt je uit om – te midden van alle rumoer van de wereld – aan te schuiven met je

broeders en zusters en je te laten voeden met het goede van het land, het resultaat van onze arbeid en Gods zegen.

God vraagt je om er – vóór het oog van je vijanden – een feestje van te maken.

Terwijl jij misschien wel het gevoel hebt dat er niets te vieren is, biedt God je een moment van genade, van overvloed, van ontspanning, van genot. Het zijn de soort momenten die elke dag op je pad komen: het zit in de schoonheid van regendruppels die het zonlicht breken, het vertrouwde gevoel van je gezin die thuiskomt na een dag school en werk, de heerlijke moeheid in je ledematen die zich op je bed te ruste leggen. God vraagt je, om oog te blijven hebben voor Zijn goedheid, die goedheid toe te laten in je hart, dat goede te aanvaarden, en jezelf erdoor te laten voeden en te laten sterken. **God is groot en God is goed – ook al is de wereld dat niet.**

4. Voor het oog van jouw vijanden

Ja, geloof me, ik zou wel willen dat het er anders stond. Ik zou wel willen dat er stond dat God onze vijanden eerst met de grond gelijk zou maken. Ja, toch? Dán is er ook alle reden tot feest – zo zou ik tenminste denken. Maar dat staat er niet. Zo zit het leven ook niet in elkaar. God nodigt je aan tafel, terwijl al je vijanden nog springlevend zijn.

Dat heeft alles te maken met christelijke levenskunst. We schuiven aan de tafel van God, vieren feest en zeggen dank voor de God die alles in dit leven in zín hand heeft en die al onze moeilijkheden overstijgt. Zo vinden we vreugde in een leven dat alle vreugde uit je weg kan zuigen. Zo zetten we onze vijanden te kijk, voor schut.

Want, ja, dat mag wel gezegd worden, het gaat in vers 5 niet over Góds vijanden. Het zijn ónze vijanden die ons het zicht op God ontnemen. En God neemt die niet uit ons leven weg, hoe graag we dat soms ook zouden willen. God nodigt ons daarentegen wel uit aan tafel. Het is alsof God zo de draak met ze steekt. En misschien... misschien zouden wij dat ook weleens wat meer mogen doen. Met God die in de hemel zit meekijken naar beneden en meelachen. Al die moeilijkheden en zorgen die wij hebben, die hebben – als het er op aankomt – toch het nakijken tegenover God die onze Herder is? Dáár laten we ons toch niet klein door krijgen?!

Maar zodra we dat uit het oog verliezen: dat God groot is, dat God goed is, dat Hij te vertrouwen is, zodra we zijn uitnodiging niet langer aannemen, ons hart sluiten en weigeren te genieten van het goede dat hij geeft, zodra we weigeren aan te schuiven aan tafel, wordt al snel duidelijk dat de enige echte vijand van God ons eigen ongeloof is, óns gebrek aan vertrouwen.

4. Slot: Hoe?

Vanavond nemen we Gods uitnodiging aan en schuiven aan aan de tafel die hij voor ons bereid heeft – vóór het oog van onze vijanden. Die vijanden, die zijn er. Ja. Maar God is er óók.

En hij geeft ons momenten van gemeenschap, momenten van genade juist in die moeilijkheden. Hij richt een feestmaal aan, waarmee hij ons voedt naar lichaam én ziel. Door oog te hebben voor dat goede in je leven én God er dank voor te zeggen, groeit er nieuw vertrouwen in je hart. Vreugde sijpelt je leven binnen, tot je beker overvloeit.

‘Moet’ je dus ‘altijd maar dankbaar zijn’? Vandaag hoef je je niet dankbaar te *voelen* voor alles wat er in je leven gebeurt, maar vandaag nemen we wel de tijd, we zetten onszelf ertoe, om God dank te *zeggen*. Zouden we het kwade aanvaarden als ware het van God, en het goede niet? Nee toch zeker.

Hoe leef je het volle leven in een wereld die soms zo leeg is? Soms zo getekend is door tekorten? Hoe? Ik weet het niet precies. Maar ik vermoed dat aan die tafel waar God ons nodigt het antwoord te vinden is. Ik vermoed dat het daar begint, wanneer je aanschuift aan tafel, je je gebalde vuisten ontspant en mes en vork oppakt, eet en drinkt met elkaar, en dankzegt voor dat moment, voor dat voedsel, voor elkaar.

[God nodigt je aan zijn tafel.] Schuif jij aan?

Neem jij Gods uitnodiging aan?